

Arrest

nr. 282 250 van 21 december 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 september 2022 heeft ingediend de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 juli 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 september 2022 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 augustus 2018 diende verzoekster een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische stiefvader, de heer P.B.

1.2. Op 12 februari 2019 werd deze aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20, zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 24 februari 2020 diende verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische stiefvader, de heer P.B.

1.4. Op 11 september 2020 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.5. Via een brief van verweerder van 8 februari 2022 gericht aan de burgemeester van de betrokken gemeente, werd verzoekster uitgenodigd om in het kader van een onderzoek in het licht van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) binnen de 30 dagen na betekening van de brief inlichtingen te verschaffen over haar persoonlijke situatie. Deze brief werd verzoekster op 8 maart 2022 ter kennis gebracht.

1.6. Op 25 juli 2022 trof verweerder een beslissing waarbij een einde gesteld wordt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21). Dit betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: M.

Voorna(a)m(en): U.

Nationaliteit: Albanië

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Durrës

(...)

Alsook van haar minderjarig kind: M.A., geboren te Pelt op 16.06.2022, van Albanese nationaliteit, (...), verblijvende op hetzelfde adres.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie naar aanleiding van haar aanvraag van 24.02.2020 in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 waardoor zij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 11.09.2020. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belg P.B. (...), haar stiefvader met wie zij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt betrokkene niet meer op hetzelfde adres te zijn ingeschreven als de referentiepersoon, en dit sedert 11.06.2021. Opdat sprake is van een “vestiging” met de referentiepersoon is samenwonen niet vereist. Wel is vereist dat er tussen betrokkene en die referentiepersoon nog sprake is van een afhankelijkheidsrelatie. In casu moet vastgesteld worden dat dit niet het geval is. Volgens de gegevens in het Rijksregister huwde betrokkene op 09.03.2021 in Albanië met de heer M.O. (...). Verder kan uit de door betrokkene voorgelgde stukken worden afgeleid dat zij sedert 26.10.2020 tewerkgesteld is. Sedert 22.11.2021 werkt mevrouw voor de Nederlandse firma V.C.B. BV. Aldus moet geconcludeerd worden dat betrokkene thans haar eigen kerngezin heeft (nl. haar echtgenoot en haar pasgeboren zoontje A.) en financieel evenmin nog afhankelijk blijkt te zijn van haar stiefvader. Er is dus geen sprake meer van een gezamenlijke “vestiging”.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Voor wat het kind M.A. betreft wordt er op gewezen dat zijn verblijfsrecht afgeleid is van het verblijfsrecht van zijn moeder, zodat ook zijn verblijfsrecht bij gebrek aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon kan worden beëindigd.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 08.02.2022 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 08.03.2022. Betrokkene maakte de volgende stukken over:

- Arbeidsovereenkomst met Z.BELGIUM dd. 26.10.2020 + bijlages + attest verplichte verplaatsing*
- Inschrijvingsattest FOREM 10.09.2020*
- Oproepcontract met V.C.B. BV + salarisspecificaties*
- Attest verzekeraarheid Solidaris*
- Zwangerschapsverklaring*
- Certificaat basisopleiding Gelnagels*
- Geboorteakte M.A. + ontvangsbewijs attesten geboorte*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart."

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt: Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. Betrokkene vestigde zich naar aanleiding van haar aanvraag van 24.02.2020 met de referentiepersoon. Zoals hierboven werd uiteen gezegd, is er geen sprake meer van een gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon sedert minstens 11.06.2021 datum waarop betrokkene op een afzonderlijk adres werd ingeschreven. Uit het administratief dossier en de door betrokkene overgemaakte stukken blijkt evenmin dat er nog sprake is van een afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon. Betrokkene heeft haar eigen kerngezin (haar echtgenoot met wie ze in maart 2021 trouwde en hun zoontje dat in juni 2022 geboren werd) en is via haar tewerkstelling financieel onafhankelijk. Er is dan ook geen sprake van drie jaar gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon.

Ook het geval onder 2° en 3° zijn niet op betrokkene van toepassing. Op 16.06.2022 werd weliswaar het zoontje van betrokkene geboren, doch dit kind is noch Belg, noch Unieburger. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is. Geen van de gevallen van artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 zijn op betrokkene van toepassing.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Ook de jonge leeftijd van haar kind A. verzet zich niet tegen het nemen van deze beslissing. Verder blijkt ook niet uit het dossier dat dit kind kampt met enig gezondheidsprobleem. Daarbij dient er op gewezen te worden dat betrokkene werd verzocht om relevante wijzigingen in haar situatie mee te delen. De DVZ werd in kennis gesteld van de geboorte via een geboorteakte en een ontvanstbewijs van geboortecertificaten, doch wij werden niet geïnformeerd over enig gezondheidsprobleem welke zich na de geboorte van het kind zou hebben voorgedaan. Betrokkene verblijft sedert 24.02.2020 legaal in het Rijk (datum bijlage 19ter), nu dus bijna tweeënhalve jaar, wat nog een relatief korte periode is. Voor zover zij zou aanvoeren reeds in augustus 2018 in België te zijn toegekomen, moet worden vastgesteld dat betrokkene voor 24.02.2020 nooit verblijfsrecht heeft gehad in België. Uit periodes van illegaal verblijf of uit verblijfsaanvragen die geen gunstig gevolg hebben gekend kunnen geen rechten worden geput. Gezien betrokkene nog niet zo lang in België verblijft, kan ook redelijkerwijze worden gesteld dat zij nog voldoende voeling moet hebben met Albanië. Bovendien keerde betrokkene minstens nog kortstondig naar Albanië terug om er te huwen met haar echtgenoot in maart 2021. Deze echtgenoot is eveneens van Albanese origine. Ze woont thans in bij haar moeder en broer, die ook Albanees zijn. Tot slot voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met Albanië, dewelke een contra-indicatie zouden vormen voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene is thans tewerkgesteld voor de Nederlandse firma V.C.B.BV, wat zonder meer een positief element is. Zij toont aan daarnaast nog een opleiding te hebben gevolgd in de cosmeticasector. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen alsook de vaardigheden die zij heeft verworven bij het volgen van haar opleiding en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Gelet betrokkene inmiddels enkele jaren in België verblijft, is het eveneens aannemelijk dat zij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Zelf legt hij hieromtrent niets voor, waardoor het redelijk te stellen is dat ook louter de sociale binding met België niet van die aard is dat het het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan. Wat de gezinstoestand van betrokkene betreft, moet worden vastgesteld dat zij thans, samen met haar kind, op hetzelfde adres ingeschreven staat als haar moeder en haar broer. Echter, om te kunnen spreken van een beschermenswaardig gezinsleven tussen volwassenen, volstaat samenwonen niet. Er dient, bovenop de gewone affectieve banden tussen familieleden sprake te zijn van een bijkomende afhankelijkheidsrelatie, wat in casu niet het geval is. Betrokkene heeft haar eigen kerngezin, nl. haar kind en haar echtgenoot, en staat financieel op haar eigen

benen. Verder moet opgemerkt worden dat deze beslissing ook een einde stelt aan het verblijfsrecht van haar kind én dat haar echtgenoot, mijnheer M.O., thans illegaal in België verblijft. Aan het kerngezin van betrokkene wordt met andere woorden niet geraakt. Het staat betrokkene, haar echtgenoot en hun kind vrij om elders hun gezinsleven verder te zetten, voor zover zij aldaar legaal kunnen binnenkomen en er voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Van enige band met de referentiepersoon is geen sprake meer, zoals hierboven reeds werd uiteengezet.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene en haar minderjarig kind heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt hun recht op verblijf beëindigd. Betrokkenes F-kaart dient gesupprimeerd te worden. [...]"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoekster op:

"SCHENDING VAN ART. 42QUATER § 4, 1°-4° VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 [...] DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ARTT. 1-3 WET 29 JULI 1991) IUO. DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT".

Zij betoogt als volgt:

"5.

De bestreden beslissing – houdende beëindiging van het verblijf- is gesteund op art. 42quater §1, 4° Vreemdelingenwet, nl. om reden dat er geen gezamenlijke vestiging meer zou zijn tussen verzoekster en haar stiefvader (eerder referentiepersoon), dhr. B.P.

6.

Art. 42quater § 4, 1° Vreemdelingenwet bepaalt dat er geen einde wordt gesteld aan het verblijf indien de gezamenlijke vestiging meer dan drie jaar heeft geduurd, waarvan één jaar op Belgisch grondgebied, en mits over voldoende bestaansmiddelen te beschikken en aangesloten te zijn bij mutualiteit.

Aangezien de aanwezigheid van voldoende bestaansmiddelen en de aansluiting bij de mutualiteit door verzoekster werden geattesteerd en door verwerende partij niet wordt betwist, dient aldus op zorgvuldige wijze te worden onderzocht of de gezamenlijke vestiging meer dan drie jaar heeft geduurd.

Verwerende partij heeft verzuimd dergelijk zorgvuldig onderzoek te voeren.

In de bestreden beslissing houdt verwerende partij voor dat "er geen sprake is van 3 jaar gezamenlijke vestiging", en zij verwijst enkel naar de inschrijving sedert 24.02.20.

Verwerende partij gaat eraan voorbij dat verzoekster samen met haar moeder het Belgisch grondgebied is binnengekomen in 2018, en dat zij – als jonge vrouw- samen met haar moeder bij haar stiefvader heeft ingewoond.

Verzoekster kon volledig uittreksel uit het Rijksregister bekomen, zowel voor zichzelf als voor haar stiefvader.

Uit de vergelijking van de uittreksels blijkt zeer duidelijk dat (zie stuk 2 en 3):

- zij sedert 2018 verblijf hield met haar stiefvader in Rue Saint-Leonard;*
- zij sedert 24.02.20 met haar stiefvader verblijf hield in Rue Vallée des Saules;*
- zij sedert 10.11.20 verblijf hield met haar stiefvader in Rue des Guillemins;*
- dat haar moeder sedert 25.05.18 samen met dhr. P.verblijft, aangezien verzoekster in betreffende periode haar moeder vergezelde die bij haar echtgenoot inwoonde;*

De gezamenlijke vestiging tussen verzoekster en haar stiefvader heeft m.a.w. aanvang genomen op 25.05.18, en niet op 24.02.20, zoals verwerende partij ten onrechte aangeeft in de bestreden beslissing.

Na ontvangst van het administratief dossier (ten tijde van de redactie van het verzoekschrift nog niet ontvangen) zal verzoekster trachten de stukken te voegen waaruit blijkt dat zij effectief samen met haar moeder verbleef in de periode van de indiening van aanvraag gezinshereniging tussen haar moeder en

haar stiefvader (= april – mei 2020) en van de navolgende afgifte van het attest van immatriculatie aan haar moeder.

Wat er ook van zij, verwerende partij gaat er in de bestreden beslissing geheel ten onrechte van uit dat er pas gezamenlijke vestiging zou zijn vanaf 24.02.20.

Niets is minder waar: uit de reeds gevoegde stukken blijkt dat er gezamenlijke vestiging is sedert 2018 waarbij verzoekster telkens samen met moeder en stiefvader verhuisde en gezamenlijke vestiging hield.

Aangezien niet betwist is dat verzoekster over voldoende bestaansmiddelen beschikt en aangesloten is bij de mutualiteit, is een zorgvuldige beoordeling van de periode van gezamenlijke vestiging van doorslaggevend belang, aangezien verzoekster immers het verblijfsrecht behoudt indien zij een gezamenlijke vestiging van meer dan 3 jaar (waarvan één op Belgisch grondgebied) heeft gekend.

Niettemin heeft verwerende partij nagelaten terzake zorgvuldig onderzoek te voeren. Verwerende partij heeft nochtans toegang tot het Rijksregister en was aldus eenvoudig in de mogelijkheid vast te stellen dat verzoekster reeds sedert 2018 gezamenlijke vestiging heeft met haar stiefvader, hetgeen zij heeft verzuimd.

De bestreden beslissing is m.a.w. op manifest onzorgvuldige wijze tot stand gekomen en de beslissing is gesteund op een onjuiste feitelijke grondslag, nl. dat er pas gezamenlijke vestiging zou zijn vanaf 24.02.20.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht iuo. art. 42quater § 4 Vreemdelingenwet dient aldus te worden aangenomen en de beslissing dient derhalve te worden nietig verklaard."

2.2. De Raad kan verweerder volledig volgen waar hij in zijn nota opmerkt:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Verwerende partij wijst erop dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° en artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon, in functie waarvan de verzoekende partij verblijfsrecht verworven heeft, beëindigd werd en evenmin nog sprake is van enige vorm van afhankelijkheid, en in toepassing van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht beëindigd kon worden. In de bestreden beslissing wordt er ook gemotiveerd omtrent artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt er gemotiveerd om welke redenen verzoekster niet voldoet aan de uitzonderingsgronden van artikel 42quater, §4.

Bijgevolg werden zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing op afdoende manier geduid, zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)."

2.3. De op de betwisting toepasselijke bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

[...]".

2.4. Verweerder kan tevens gevolgd worden waar hij het betoog van verzoekster in zijn nota samenvat als volgt:

"Verzoekster voert aan dat er wel degelijk sprake is van een gezamenlijke vestiging van 3 jaar waarvan 1 jaar in België. Verzoekster stelt dat zij het Rijk is binnengekomen, samen met haar moeder, in 2018 en dat zij sindsdien bij haar stiefvader woont. Verzoekster verwijst naar uittreksels uit het Rijksregister om haar bewering te staven. Verzoekster stelt dat de gezamenlijke vestiging aanvang heeft genomen op 25 mei 2018 en niet op 24 februari 2020 zoals in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld."

2.5. Gelet op de bijlage 1 die bij de nota wordt gevoegd en die een uittreksel uit het Rijksregister bevat voor P.B., de Belgische referentiepersoon, alsook de bijlage 2 die wordt gevoegd bij de nota, die een uittreksel uit het Rijksregister bevat voor verzoekster, en gelet op de stukken 2 en 3 die verzoekster voegt bij haar verzoekschrift en die uittreksels uit het Rijksregister betreffen voor respectievelijk verzoekster en de Belgische referentiepersoon, kan het volgende worden besloten:

- van 30 augustus 2018 tot 12 februari 2019 woonden verzoekster en de referentiepersoon samen op een adres in Luik;
- van 24 februari 2020 tot 11 juni 2021 woonden verzoekster en de referentiepersoon samen op een adres in Fléron en later in Luik;
- op 11 juni 2021 verhuist de referentiepersoon naar een ander adres in Luik; het blijkt niet dat verzoekster mee verhuist naar dit adres, zij duikt alleszins op 18 oktober 2021 op in Peer.

2.6. Verweerder kan dan ook worden gevolgd waar hij in zijn nota stelt:

"Uit raadpleging van het Rijksregister blijkt dat, in tegenstelling tot verzoeksters betoog, de eerste inschrijving van verzoekster dateert van 30 augustus 2018 (zie bijlage 1). Zij werd toen ingeschreven op het adres 4000 Luik, (...). De referentiepersoon heeft zich op 11 juni 2021 laten inschrijven op een nieuw

adres te Luik (zie bijlage 2). Uit het Rijksregister blijkt niet dat verzoekster eveneens op dit adres werd ingeschreven (zie bijlage 1). Het einde van de gezamenlijke vestiging op minstens 11 juni 2021 wordt niet betwist door verzoekster.

Aldus blijkt dat verzoekster sinds 30 augustus 2018 gezamenlijk gevestigd was met de referentie-persoon en dit tot 11 juni 2021. Er dient dan ook vastgesteld te worden dat er geen sprake is van een gezamenlijke vestiging van ten minste drie jaar waarvan één jaar in het Rijk en verzoekster dus niet voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarde van artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingen-wet.”

2.7. Verzoekster kan echter op haar beurt worden gevolgd waar ze in haar verzoekschrift betoogt: “[...] verwerende partij gaat er in de bestreden beslissing geheel ten onrechte van uit dat er pas gezamenlijke vestiging zou zijn vanaf 24.02.20.” Immers blijkt er sprake te zijn van een gezamenlijke vestiging sinds 30 augustus 2018.

2.8. Gezien verzoekster echter niet betwist dat er op 11 juni 2021 een einde kwam aan de gezamenlijke vestiging en gezien de bijlage 3 die verweerder voegt bij zijn nota, die een kopie betreft van de in punt 1.5. vermelde brief die blijkens het administratief dossier aan verzoekster werd betekend op 8 maart 2022, kan verweerder echter weer worden gevolgd waar hij in zijn nota in antwoord op voormelde kritiek van verzoekster stelt:

“Verzoekster heeft geen belang bij haar kritiek dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt uitgegaan van 24 februari 2020 als datum waarop de gezamenlijke vestiging aanvang heeft genomen, nu zij hoe dan ook niet ten minste drie jaar gezamenlijk gevestigd was met de referentiepersoon. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat verzoekster niet voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarde van artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters bloot betoog dat zij sinds mei 2018 samen met haar moeder bij de referentiepersoon gevestigd was, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster sinds mei 2018 gezamenlijk gevestigd geweest zou zijn met de referentiepersoon. De verzoekende partij werd in het licht van het socioeconomisch onderzoek per schrijven dd. 8 februari 2022 uitgenodigd om haar persoonlijke situatie toe te lichten. Verzoekster heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt en heeft de stukken die zij nuttig achtte neergelegd. Verzoekster heeft echter geen enkel stuk neergelegd waaruit zou kunnen blijken dat zij reeds sinds mei 2018 gezamenlijk gevestigd zou zijn met de referentiepersoon. Nochtans wordt in het schrijven van 8 februari 2022 uitdrukkelijk gesteld dat: “2) Ten tweede dient u – indien u meent hieraan te voldoen – bewijzen voor te leggen met betrekking tot de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, §4 Immers, artikel 42quater, §4 stelt dat het in §1, eerste lid, 4° bedoelde geval ‘niet van toepassing (is): “1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;” (zie bijlage 3). Verzoekster betwist niet dat zij dit schrijven ontvangen heeft, noch betwist zij dat zij als antwoord op dit schrijven enkel de documenten zoals opgesomd in de bestreden beslissing heeft neergelegd. Er dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Het kwam aan de verzoekende partij toe om al de nodige stukken neer te leggen zodat de verwerende partij een beoordeling kon maken op basis van de neergelegde stukken. (...)

De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat zij wel degelijk voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, is geenszins afdoende om de bevindingen van de verwerende partij aan het wankelen te brengen. Het louter naar voor brengen van een eigen overtuiging kan immers niet volstaan om aan te tonen dat het bevoegde bestuur niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of dat het besluit van dit bestuur berust op een incorrecte of kennelijk onredelijk oordeelsvorming. Zoals reeds gesteld, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er geenszins sprake is van een gezamenlijke vestiging van ten minste drie jaar. Verwerende partij merkt op dat verzoekster nalaat om in concreto in te gaan op de overige motieven van de bestreden beslissing, laat staan dat zij deze weerlegt, zodat hieraan geen afbreuk wordt gedaan.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op kennelijk onzorgvuldige wijze of op grond van onjuiste gegevens is genomen of dat ten onrechte werd geoordeeld dat niet bleek dat zij zich kon beroepen op één van de uitzonderingssituaties in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet.”

Het enig middel is derhalve ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA